

ÅRGÅNG 25

UTGIVET AV CORNELIS VREESWIJKSÄLLSKAPET

2024 Nr 3-4

CORNELIS

bladet

Om Cornelis Vreeswijksällskapet

Kontaktuppgifter

Postadress:
Cornelis Vreeswijk Sällskapet
Ekermanska Malmgården
Ekermans gränd 5
118 67 Stockholm

E-post: sallskapet@cornelis.se

Webbplats: www.cornelis.se

Bankgiro: 5779-6377

Swish: 123 554 41 68

Org Nr: 802013-4642

Styrelse

Anneli Schöldström (ordförande)
Christina Gotting (kassör)
Kerstin Cederberg (ledamot och kansli)
Ewa Egerbladh (ledamot)

Adjungerad sekreterare

Birgitta Agazzi

Suppleanter

Martin Tode
Lennart Johansson
Siri Pettersson

Kansli

Kerstin Cederberg
Maria Smångs

Hedersordförande

Silas Bäckström

Cornelisbladet

Ansvarig utgivare: Martin Tode
Avgående redaktion: Martin Tode,
Lasse Jansson och Rolf Janelm

Form & layout

Jens Design Sthlm

För kontakt med redaktionen, adress-
ändring eller andra medlemsärenden
skriv till: sallskapet@cornelis.se

REDAKTÖREN SLÅR AV

Bästa Cornelislovers! Många spännande händelser har vi fått vara med om detta sällskapsår och nu laddas det om för fullt inför 2025. Bara att kolla in i bladet! Anneli och styrelsen är fulla av uppslag.

I och med detta nummer tackar vi i sittande redaktion för oss och önskar det allra bästa för Sällskapet och att det kan bildas en ny fin redaktion framöver. Det har varit ett rent nöje att få skriva för er. Tack för uppmärksamheten!

Over and out /Martin

Ordförande kommenterar

Som ordförande har det varit en stor glädje att ha en så kvalificerad och drivande redaktion. Tyvärr har de valt att sluta och det här blir deras sista nummer. Det är med visst vemod jag tackar redaktionen för alla dessa års ideella arbete som de arbetat tillsammans. Medan styrelsen letar efter en lika kvalificerad redaktion pausas Cornelisbladet tills vidare.

Anneli Schöldström, ordförande Cornelis Vreeswijksällskapet

Hjärtligt välkommen till ett nytt år i Cornelis Vreeswijksällskapet!

Sällskapets övergripande mål är att till nya generationer sprida kännedom om Cornelis Vreeswijk och hans musik och poesi samt att främja visan. Med ditt medlemskap hjälper du oss att infria målet.

Dags att betala årsavgift för 2025

Medlemskap gäller per kalenderår. Ordinarie medlem 250 kr.
Barn/ungdom (upp till 25 år) 100 kr. Familjemedlemskap 375 kr.
Familjemedlemmar ska bo/vara skrivna på samma adress.

Avgiften betalas till bankgiro nr 5779-6377

För betalning utanför Sverige: IBAN No: SE 35 8000 0832 7999 4628 6003, SWIFT/BIC CODE: SWEDSESS

Du kan även betala med **Swish: 123 554 41 68**. Skriv in din adress. Namn och telefon kommer med automatiskt. **OBS!** Heders- eller Ständig medlem betalar ingen årsavgift.

Cornelis Vreeswijksällskapet

Postadress: Ekermanska Malmgården, Ekermans gränd 5, 118 67 STOCKHOLM

• Telefon: 070-213 09 65 • E-post: sallskapet@cornelis.se • Bankgiro: 5779-6377
• Org Nr: 802013-4642 • Hemsida: www.cornelis.se • FB: Cornelis Vreeswijk Musiker/person

Om du inte vill skada tidningen kan du kopiera/skanna blanketten

Namn/Medlems nr : _____

Post nr/Postadress : _____

E-post : _____

Tel/Mobil : _____

Födelsedata: åå-mm-dd _____

☐ Årsavgift ordinarie medlem **250:-**

☐ Barn/ungdom (upp till 25 år) **100:-**

☐ Familj **375:-**

☐ Frivillig gåva _____

**CORNELIS
VREESWIJK
SÄLLSKAPET**

5779-6377

På gång i Sällskapet

Fredag 24 januari 2025 kl.16 Cornelisallsång i Bålsta med Kurt Dahl och Anneli Schöldström. I samarbete med PRO Håbo i Bålsta och ABF.

Skeppsgården, Skepparvägen 20 Bålsta.

Inträde: 70 kr.

Cornelis lillasyster
Tonny Vreeswijk
kompas av Love

Tonny leder allsången
i avslutningens I
natt jag drömde....

Ordförande hälsar välkommen

Regnfri Cornelisdag

med musik, bokprat
och Vreeswijk på scenen

Att fira Cornelis har ju blivit en årlig tradition, oftast på Mosebacketerrassen på stockholmska Söder. Så blev det även i år 2024.

*Några gånger har vi måst
förflytta firandet till andra platser,
men sedan ett par år är vi tillbaka
till "Backen" och i nästan alla 36 år
har solen gjort livet lättare att leva.
Endast en gång har det krisat
med hällregn, några få med
ett försiktigt strilande.*

Och på eftermiddagen denna
1 september såg det riktigt illa ut,
om inte hällregn så i alla fall regn.
Men när vår ordförande Anneli Schöldström
hälsade publiken välkommen fanns endast
en liten, liten regnstråle kvar och kvällens
första inslag bestående av kulturpersonlig-
heten Göran Greider kunde genomföras utan
paraply.

Göran, poet, författare och chefredaktör för
Dala-Demokraten, har just presenterat sin
senaste bok "Nu när vi är döda" som är en
roman där han satt sig i berättarstolen såsom
varande Cornelis. Det han sade var intressant
och spännande, och sedan slog han sig ned
med Gamla Stans bokhandel för att signera

sin bok åt hugade. Kön blev lång.

På scenen fortsatte firandet med skiftan-
de musikinslag. Frida Franzén, en ny be-
kantskap för mig, inledde med att framföra
Cornelis sånger överraskande kraftfullt.

Vreeswijksk närvaro

Cornelis ande har alltid svävat över den här
speciella dagen, men att nästan ha honom
själv på plats kändes mäktigt.

– Han bad mig om att i framtiden bli hans
ambassadör och föra fram hans visor på ett
riktigt sätt, sade hon när hon presenterade de
fem visor hon tänkte ge oss.

"Hon"? Ja Tonny Vreeswijk, Cornelis
lillasyster, stod där framför oss. Sedan gjorde
hon just det, framförde hans visor så att vi

Advokat Anton Strand delar ut prismiljonen till Monica Törnell

Lill Lindfors och Mats Norrefalk

Frida Franzén inledde artistradan

David Ritschard från Spinning Jennies och Jenny Almsenius

riktigt kände närvaron av upphovsmannen själv. För hennes musikaliska stöd stod Love Tholin som under 20 år var Jack Vreeswijks kompare, en strålande följsam och duktig gitarrhantverkare.

Tonny deklarerade att hon aldrig haft några planer på att bli erkänd som artist eller sängerska; hon ville bara sprida Cornelis verk till en större allmänhet så bra som möjligt. Och det gör hon verkligen mycket bra.

Lill, Mats och Martin

Lill Lindfors känner vi ju, hon levererar alltid. Hennes gitarrist Mats Norrefalk hjälper henne ibland genom att oefterhärmligt framföra sången om "Solveig och Siv". Den förgyllde livet som ett av Cornelis ess i den skojfriskt roliga – men även alltid tänkvärda - delen av hans texter. Lill kunde också effektivt och avväpnande hantera en alltför entusiastisk åhörare som hängde på staketet framför scenkanten.

Martin och Direktionen sedan, ja vår egen Martin, Bladets chefredaktör och tidigare Sällskapets ordförande, trubadur och kompositör, säker på scenen och med övertygande känsla för det han ger oss. Direktionen komnade men Martin hade också tagit med ett par musikanter från Kulturskolan i Stockholm, unga förmågor med intresse för att lära mer. Ett fint initiativ att visa uppskattning och vilja att låta

musikelever prova på att stå på scen inför en stor och kunnig publik.

2015 hade vi på scenen bluegrassgänget Spinning Jennies med friska Cornelis-tolkningar ledda av David Ritschard, då en verkligt livande upplevelse. Ritschard var nu med som solist och hade tagit med en annan bekant, Jenny Almsenius, som vi haft med flera gånger och som också fått Sällskapets speciella skivpris. Denna kväll räddade hon Ritschards framträdande.

En miljon till Törnell

Kvällens clou, utdelningen av Cornelis Vreeswijkstipendiet, leddes av advokat Anton Strand som för första gången i stipendiets historia kunde ge bort en hel miljon svenska kronor.

De gick som bekant till Monica Törnell, som ju faktiskt en gång upptäcktes av Cornelis. En ytterst värdig mottagare av stipendiet som efter överräckta pengar, blommor och Cornelisstatyett bjöd oss på ett knippe av sina största succéer i visformat.

I publikhavet sågs bland andra förre stipendieordföranden Anders Pethrus med fru samt att par sjukvårdare med hjärtstartare. Säkerhetstänket en självklarhet. Och faktiskt fick de två gripa in för att bistå en person som råkade ut för problem men som kunde tas om hand och bli hjälpt.

Text och foto: Lasse Jansson

Martin och Direktionen

Förre stipendiatsordförande Anders Pethrus med fru

Producent och konferencier Jonas Thorell

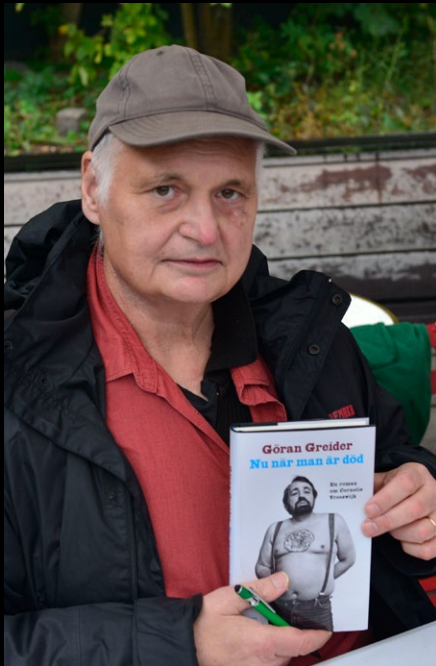

Janne Åström från Medborgarna, med fru

Räddningsteamet på plats med hjärtstartare

Tidigare stipendiemottagaren Dogge med nyfunnen vän

Göran skriver hälsningar i sin nya bok

Talet på sommarens Cornelisdag:

Greiders lyssnande resa in i människan Cornelis

"Vad är visor värda? Nu när man är död?"

Det frågade sig Cornelis i sitt preliminära utkast till ett eventuellt framtida testamente. Ingen vet exakt när han skrev det. Men dikten är rätt fantastisk – här får man nämligen stiga rakt in i Cornelis djupaste värderingar om hur han såg på sina visor, på sånger i allmänhet och på hans egen syn på sitt skapande. Det är en eftertänksam och begrundande filosof som träder fram i de där raderna som fortsätter:

*Har visor något värde? Nu när man är död?
Så länge jag sjöng dem, fick jag dagligt bröd.
Nu ger jag dem till alla och envar.
Och jag menar: Visor tillhör alleman.
Den som ej kan sjunga lyssnar på den som kan.
Och ingen vet vem visan skrivit har.
Visst får du ärva visorna, jag lämnade dem ju kvar.*

Cornelis själv satte aldrig musik till den texten. Men den är genial och den är gripande. Ingen äger till slut jordens sånger.

När jag för flera år sedan bestämde mig för att skriva en bok om Cornelis Vreeswijk tänkte jag att jag ville försöka lära känna honom på ett nytt sätt. Inte i första hand genom alla yttre fakta, inte genom att göra honom till ett objekt i en vanlig biografi, inte genom alla skandaler och löpsedlar i kvällspressen – utan inifrån honom själv. När människor börjar prata om Cornelis kommer de flesta snabbt in på hans missbruk och galenskaper. Sådant fanns det mycket av i hans liv. Men jag ville bort från det. Jag ville helt enkelt försöka förstå vem mannen var som skrev alla de här fantastiska sångerna.

I de intervjuer han gav var han egentligen ganska tillknäppt. Han talade rätt sällan om sig själv på något öppet sätt. I sina sånger gör han det heller inte. Så hur lär man känna en förtegen konstnär som dog för snart fyrtio år sedan? Jag åkte förstås till IJmuiden, gick omkring på gatorna där han växte upp, pratade med folk och såg ut över Nordsjön och gick i den heta sanden. I detta IJmuiden, som nazisterna ockuperade under kriget och som bombades sönder, grundlades hans antimilitarism, mer aktuell än någonsin.

Jag for vidare och kämpade mig uppför trapporna på det katolska centret Marielund på Ekerö för att se rummen dit hans familj flyttade

från Nederländerna på femtiotalet. Sedan stod jag och glodde på den plats där det torp en gång legat som familjen länge bodde i, men som nu sorgligt nog var rivet och ersatt med ett radhus.

Men framför allt lyssnade jag till alla de här visorna. Jag lyssnade på hans röst, som kunde vara så skiftande – mjuk och kärleksfull, rå och bluesig, sarkastisk och totalt allvarlig.

Och jag bestämde mig för att försöka kliva rakt in i Cornelis eget jag och se vad jag i fantasin kunde hitta där. Ungefär som en skådespelare som gestaltar en död person i en film eller på en teater scen. Alltså försöka leva mig in i en annan människas inre så gott det går. Och när man väl står där, i en annan människas jag, då ser man saker som man inte ser om man skriver en vanlig, regelrätt biografi.

Det jag hittade var en läsande, grubblande, tänkande, förtvivlad och levnadsglad konstnär. En konstnär som är allvarlig och lekfull, trasig och ändå längtande efter att bli hel. Han kom som en främling till det svenska språket och gjorde sig fullständigt hemmastadd i det.

Från unga år drömde han om att bli författare. Han stod hela livet igenom i bruset från all den litteratur han plöjde och älskade – Bellman, Ferlin, Hemingway, Ekelöf, Charles Bukowski och många många fler.

Det är inte omöjligt att Cornelis, när han skrev sitt "Preliminärt utkast till evt. funderingar kring mitt framtida testamente", hade Joe Hills berömda testamente någonstans i bakhuvudet.

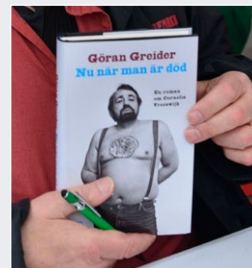
Det han visar i sin dikt är att visor har ett värde och att de tillhör alla. Och det är fantastiskt nog ingen sorgligt testamente Cornelis skriver. Så här underbart låter inledningen:

*Den som ärver mig skall veta att
öppna mitt testamente med ett skratt.
Hys inget hopp om bankbok eller -fack.
Två tomma händer lämnar jag kvar.
Fyller du dem själv, är saken klar.
Den som ärver mig får räkna med att ligga back.
Men vill du ändå göra det? Hjärtligt tack!*

Göran Greider

Om en oerhört välskriven bok

Jag la ifrån mig den just utlästa boken "Nu när man är död" där Göran Greider ikläder sig rollen som Cornelis Vreeswijk och tog istället fram första boken i en ny serie av Jan Guillou, "Den som dödade Helvetets änglar". Och där, redan på sjätte raden, citeras Cornelis: "eller hommage som Cornelis sa". Javisst, Guillou kan sin Cornelis, han gjorde ju en stor intervju med honom i sin bok "Artister", även publicerad i Cornelisbladet nr 1 och 2 år 2009.

Efter att han avslutat "Nu när man är död" kan konstateras att också Greider kan sin Cornelis, och jag funderar över hur mycket research som krävs för att så fullständigt ha satt sig in i hur trubaduren tänkte, reagerade och talade och inte minst hur han diktade och komponerade.

Intrycket är att Greider inte bara lyssnat på allt inspelat av Cornelis i fråga om grammofonskivor, intervjuer i radio och TV utan också läst allt det Cornelis påstår sig ha läst av alla klassiker, svenska som utländska, rest till alla de platser Cornelis rest till och intervjuat alla som bevisligen känt och verkat med Cornelis, t ex spelat med honom.

Resor och lyssnande

Så tänkte jag ända tills jag kom längst ner på sidan 302 där det avslöjas att:

"Nu när man är död är ingen regelrätt biografi. Den bygger inte på omfattande arkivstudier, eller ens intervjuer. Den bygger på att jag har lyssnat på hans sånger och läst hans texter och gjort mitt försök att leva mig in i vem Cornelis var."

Så var det alltså. Ingen egentlig forskning.

Men att Greider rest ner till Holland och IJmuiden, gått upp till översta våningen i

Marielund på Ekerö och tittat på utsikten från den inglasade balkongen, det berättar han. Christianshavn i Danmark har också fått besök liksom Kungliga biblioteket där han kunde se en inspelning av TV-sändningen från begravningen.

Ett försök till identifiering

Katarina kyrka och Cornelis grav på Söder är givna platser att besöka för att känna in stämningar och viktiga platser. Många mindes Cornelis i såväl Holland som Danmark, en del servitörer kom också ihåg den där svensken som satt där och läste med en cigarett och en whisky.

Men den enda som Greider säger sig verkligen ha velat intervju gick tyvärr ur tiden innan de hann träffas. Sonen Jack hade kunnat ge ytterligare känslostoff till romanen om Cornelis – om det nu är en roman; jag vet inte, och Göran vet inte själv.

Det kanske, som han säger, i stället är en väldigt lång porträttdikt, ett försök att identifiera Cornelis röst, höra honom. Lyssnat har Göran gjort sedan femårs-åldern då hans storebröder spelade Cornelis första LP på grammofonen i källaren hemma i villan i Vingåker.

Effektiv inlevelse

Greider har ju setts i TV och han har förekommit i tidningar, främst kanske

i Dala-Demokraten där han varit verksam sen 1999. Men jag har aldrig förr läst någon av hans övriga 43 böcker listade i slutet av Cornelisboken, förutom olistade "Och mellan dessa känslor hoppade en katt in" som han skrev till kattbilder av Eivor Rasehorn 2012.

Så effektivt har han levt sig in i Cornelis att jag gång på gång måste stanna upp i läsandet, ta om en sida och påminna mig själv att "det är inte Cornelis, det är Göran som skriver!"

Boken är en äkta bladvändare, omöjlig att lägga ifrån sig före slutet. Språket är flytande lättläst och innehållet intressant. Och märkligt är att någon så helt lyckats ta sig in i en annan människas tankevärld att man närapå får känslan av att Cornelis själv sitter vid skrivmaskinen.

Ett liv, ett ögonblick

Varför inte sluta med en av Göran Greiders kattdikter?

Bara ett liv

*Katten har inte nio liv -
Den har bara ett, utspänt som en hinna över ett
oerhört
ögonblick
Vaken? Sovande?
Det är samma ögonblick.*

Jag tror att Cornelis liv var utspänt över ett oerhört ögonblick.

Text: Lasse Jansson

Hur jag fick Cornelis att ringa till min barndoms Hedemora

Jag bodde i Hedemora från födseln till mitt 18:e år och när jag flyttat till Mora på 60-talet lärde jag känna en amerikan som studerade på Skeriol, Moras folkhögskola. En kväll ville han ha hjälp med att spela in ett radioprogram där hans morbror, den berömda trumpetaren Clark Terry, var gäst hos Radiojazzgruppen.

1970 besökte jag sedan Stockholms jazzdagar där samme Clark Terry skulle framträda. Jag blev bekant även med honom och vid en inspelning träffade jag hela Radiojazzgruppen och dess conga-trummis Sabu Martinez.

Sabu och jag blev rätt nära vänner, och han bodde några gånger hos mig när jag flyttat till Filipstad. Vi for upp till mina

föräldrar i Hedemora där Sabu satt in i Roffe Hedéens radioorkester och blev så förälskad i den lilla dalastaden att han flyttade dit.

Då han var en hett efterfrågad musiker i Stockholm var Sabu givetvis noga med att berätta vart han hade tagit vägen. Så när Cornelis sökte musiker till sin LP *I stället för vykort* ringde han till min gamla barndomsstad för att höra om Sabus congas möjligen skulle kunna höras på inspelningen.

Så blev det, och av texten på konvolutet framgår att även Sabus son Johnny finns bland skivans musikanter.

Text: Lasse Jansson

CORNELIS VREESWIJK I STÄLLET FÖR VYKORT

Tonny Vreeswijk och Love Tholin

Kören Katarina Pop

Två lika Gibson för nördar att beakta

Ella Dagerhäll med Simon Mellbin

Kören och publik

Cecilia Thorngren och Erik Fridell

Minneskonserten:

En afton i Cornelis anda

Sofie Livebrant

Marie Bergman och Lasse Englund

När jag en söndagskväll i november närmade mig Katarina kyrka på Söder i Stockholm hördes på lång väg en yster röst och vildsint gitarrspel. Vad var nu detta?

Jo, det var helt enkelt den ojämförlige Billey Shamrock som tillsammans med Dan Lindblad höll en liten "förkonsert" för småfrusna kyrkobesökare som köade för att få komma in i värmen till ännu en årlig minneskonsert för Cornelis Vreeswijk.

Väl inne i kyrkorummet fick vi vara med om en välordnad och välljudande konsert där några av de finaste och mest kända alstren ur vår huvudmans stora produktion kom oss till del.

Inledde gjorde Kören Katarina Pop med Cornelis *Somliga går med trasiga skor* i en oförglömlig version. *Telegram för fullmånen* tog lyssnarna till en högre nivå tillsammans med den vackra och välkända *Jag hade en gång en båt* – en visa där också Cornelis antimilitarism kommer fram.

Kören visade sig från såväl ytterst seriös som lika humoristisk sida med den eftertänksamma *Grimasch om morgonen* och den mer lättsmälta *Turistens klagan*. Med Sofie Livebrants versioner av *Balladen om herr Fredrik Åkare* och den söta fröken *Cecilia Lind* och *Tomtebliss* som mellanspel gav kören konserten ett flyt som försatte publiken i mycket behaglig sinnestro.

18 svanar och Tonny

När sedan Cecilia Thorngren gav oss *En visa om arton svanar* fick er skribent allt det han önskade i form av vackra visor. Den är min

absoluta favorit hos Cornelis och en av hans vackraste, men tyvärr nästan okänd för de flesta av lyssnarna.

Cecilia fortsatte med ytterligare tre väl framförda visor, och när Cornelis lillasyster Tonny Vreeswijk sedan höll ett kort men rörande minnestal över sin bror såg jag en del näsdukar torkandes en liten tår av rörelse. Jag hade bara pappersnäsdukar till hands men de fungerade också.

Tonny berättade att hon lovat Cornelis, då han låg på sitt yttersta, att hon skulle vara en framtida ambassadör för hans konst. Och hon framförde några välkända sånger med en röst och en inlevelse som skulle kunna ge henne en framträdande plats bland vårt lands vissångare, även om hon själv säger att hon inte alls har någon vidare sångröst eller några planer på att bli erkänd som artist.

Tonny komrades av Love Tholin, som vi många gånger sett på scen med Cornelis son Jack, och han levererar alltid.

Uttåg till sång

Det gjorde även den eminente gitarrhantverkaren Lasse Englund när han understödde

sin lagvigda Marie Bergman som i vanlig ordning bjöd på några av Cornelis visor i mycket personliga och klart njutbara tappningar.

Marie gav oss också den klart pacifistiska visan *Telegram för en bombad by*. Den hör liksom till under en sån här minneskväll, där vi inte bara hör om hur Cornelis skojar om Hönan Agda och Sportiga Marie utan framför allt får ta del av verk från en stor poet och fredsälskare.

Och så arrangörens sista nya grepp. Minneskonserterna avslutas ju av tradition med allsång av *I natt jag drömde*. Så också i år. Men denna gång tågade kören Pop ut under framförandet och bildade kö utanför portarna, genom vilka besökarna gick ut till fortsatt sång av *I natt jag drömde*.

En mycket uppskattad och trevlig avslutning på en lyckad afton helt tillägnad en älskad och saknad Cornelis.

Text och foto: Lasse Jansson

Måla, skåla och skråla!

"Dansa samba med mig, aj aj aj" låter det ur högtalarna när vi medborgare kommer in i lokalen – men nej, det blir ingen samba utan måleri med Cornelis som inspirationskälla och motiv.

Ordförande Anneli Schöldström hade bjudit in oss hågade – Anna-Kajsa Nilsson Alaoui, Birgitta Agazzi, Irene Englund, Irene Erlandsson Esperer samt undertecknad – till Gröndal för att måla och även skåla i gott vin.

Hon hade med sig godsaker från Venedig och bjöd generöst på pizza och fika. Vi andra hade allt med oss lite också ...

Det blev "litt av vart" målat i olika teknik, akvarell och olja – bland annat porträtt av Cornelis, hönan Agda och trubadurens skor.

Förutom att måla och skåla ska det vara med skråla, för det gjorde vi till låtarna som spelades. God stämning var det.

Och vi var i tillräckligt god form för att ta oss hem efter en väldigt trevlig eftermiddag.

Gör gärna om det!

Britt Klingsdal

Lovord till tre kämpar som lämnat kanslislitet

Ordförande Anneli Schöldström bakom de avgående kanslikämparna: från vänster: Christina von Kokowska, Inger Eklund, Christina "Ninna" Hellberg

På själva Kronprinsessans födelsedag, tillika Kristi förklarings dag, samlades några av våra tappreste medarbetare i juli för något mycket viktigare för oss i Cornelissällskapet. Det var nämligen dags att tacka tre av de allra pålitligaste damer man kan tänka sig för deras insatser på vårt kansli.

Kansliet har flyttats flera gånger men ligger nu nära Zinkensdamm i ett ädelt gammalt hus. Där har vi fått ett ganska litet utrymme för en del föremål sedan vårt saknade Cornelismuseum måst stängas.

Tyvärr kan detta kansli inte vara lika öppet för besök som förr museet och lokalen i Bellmanhuset på Djurgården, men via vår hemsida och e-mail kan medlemmarna ändå hållas uppdaterade på vad som händer i föreningen. Medlemsbrevet, en ganska ny företeelse, är också viktigt för att få ut information om aktuella arrangemang och annat.

Flaggan i topp

Det är alltid ledsamt när uppskattade krafter lämnar sitt värv. Men som någon i den avgående trion Christina von Kokowska-Walter, Inger Eklund och Christina "Ninna" Hellberg sade "vi kan ju inte sitta här tills ni bär ut oss". Och så är det.

– Med flaggan i topp och medan det ännu är roligt vill jag lämna över till nya och yngre krafter, sade en annan.

– Givande har det varit med alla medlemskontakter. All tacksamhet vi fått har gjort att jobbet gått lätt, för jobb har det ju varit.

Medlemsregister ska skötas och bokföring hanteras, på försäljningssidan ska beställningar tas emot och material skickas ut till köparna. Sådant tar tid och är ansvarsfullt. En beställd affisch eller CD-skiva måste ju paketeras, adresseras och tas till lämpligt avsändarställe för att nå beställaren.

Hjälp i övergången

Konstateras kunde också att det kändes vemodigt att lämna över nycklarna. Men som Inger sade, "jag kommer ju att vara tillgänglig och hjälpa till så att övergången blir så smidig som möjligt".

Där tror jag att hon satte fingret på hela vår gemensamma inställning till det vi sysslar med i Sällskapet. Visst kan och ska vi lämna över till yngre krafter för att Sällskapet skall kunna leva vidare, men vi finns där i bakgrunden för att rycka in om det behövs.

Tack Inger och Christinorna för ovärderliga insatser! Och ses gör vi säkerligen på Sällskapets kommande arrangemang som vi alla ser fram emot.

Text och foto: Lasse Jansson

KALLELSE ÅRSMÖTE

CORNELIS VREESWIJKSÄLLSKAPET

3 MARS 2025 KL 19

HUDIKSVALLSGATAN 1 VID VANADISPLAN I STOCKHOLM

I STYRELSELEDAMOTEN OCH KANSLIANSVARIGA

KERSTIN CEDERBERGS KVARTERSLOKAL

DAGORDNING

- §1 VAL AV ORDFÖRANDE, SEKRETERARE OCH TVÅ JUSTERARE FÖR MÖTET
- §2 GODKÄNNANDE AV KALLELSE TILL ÅRSMÖTET
- §3 GODKÄNNANDE AV DAGORDNING
- §4 FÖREDRAGNING AV DEN EKONOMISKA BERÄTTELSEN
- §5 FÖREDRAGNING AV VERKSAMHETSBERÄTTELSEN
- §6 FÖREDRAGNING AV REVISIONSBERÄTTELSEN
- §7 FASTSTÄLLANDE AV RESULTAT OCH BALANSRÄKNING
- §8 BESLUT OM ANSVARSFRIHET FÖR STYRELSEN
- §9 FASTSTÄLLANDE AV MEDLEMSAVGIFT
- §10 VAL AV STYRELSELEDAMÖTER SAMT SUPPLEANTER
- §11 VAL AV REVISORER OCH SUPPLEANTER
- §12 VAL AV VALBEREDNING SAMT SAMMANKALLANDE FÖR DENNA
- §13 FASTSTÄLLANDE AV ARVODEN
- §14 BEHANDLING AV INKOMNA MOTIONER
- §15 GODKÄNNANDE AV GENOMGÅNGNA STADGAR
- §16 ÖVRIGA FRÅGOR
- §17 AVSLUTNING

Efter årsmötet serveras dryck med enklare tilltugg. Föranmälan krävs för förtäring.

Vi hoppas att du även under 2025 vill betala din medlemsavgift och därmed hjälpa Sällskapet att sprida kännedom om Cornelis Vreeswijks musik och poesi till nya generationer och främja visan.

Jerka och Cornelis

Två luttrade estradörer om att våga tro på sig själv

Artistbanor och låtar kan ibland korsa vägar på oväntat sätt, möten som vidgar perspektiv och väcker eftertanke. Och det händer att en lycklig slump bevarar ett sådant sammanträffande.

När Cornelisbladets aldrig vilande reporter Lasse Jansson rotade i sina skivhögar trillade en cd-singel fram med Mäster Cees i duett med en annan storhet – Jerry Williams. Ett till synes omaka par men här förenade i något som båda tydligen kände varmt för.

Inspelningen kommer från tv-programmet *Jerry Williams Show*, som SVT gjorde 1978 i fyra avsnitt. Jerry var värd och hans gästartister fick välja en låt som de två skulle framföra ihop. Först ut var Cornelis – och hans förslag överraskade.

– Jag var ju hundra på att nu blir det nån epistel utav Bellman eller nån gammal Taubelåt eller nån utav hans egna grejer, berättade ”Jerka” senare.

– Men, alltså, han valde en låt som jag tyckte var kanon. Som Rick Nelson hade skrivit bara några år tidigare där när han floppade i Madison Square Garden.

Motvind och besvikelse

Valet var *Garden Party*, en mjuk country-ballad med lättynnad refräng. Men den handlar inte om någon trädgårdsfest

utan om artistisk motvind och tilltufsad självkänsla. Om sveden när publiken – alla scenaktörers egentliga instrument – förkastar utveckling och bara kräver bekanta repriser, något både Jerry och Cornelis hade råkat ut för.

Rick (Ricky) Nelson föddes 1940 i New Jersey och kom tidigt in i showbiz genom det radio- och tv-program som hans föräldrar hade. På 1950-talet bröt rocken genom. Elvis Presley med flera vände upp och ned på musikbranschen, unga skivköpare krävde plötsligt helt andra rytmer än förr.

16 år gammal fick Rick skivkontrakt och en hit med *A Teenager's Romance*. Snabbt blev han en av dåtidens stora tonårsidoler vid sidan av de mer utmanande Elvis, Little Richard och Jerry Lee Lewis. 1957-63 radade han upp melodiosa hits som *Hello Mary Lou* och *Lonesome Town* och sålde över 20 miljoner skivor.

Retrogala utan pardon

Men 1960-talet kom och med det Beatles, ”British invasion” och flower power. Långhårsgrupper med egenskrivet material

och nytt sound tog över hitlistorna. Rick Nelson kämpade på, testade olika stilar, spelade in och turnerade men i mindre skala. Med countryrockbandet Stone Canyon var han på väg upp igen.

Samtidigt växte intresset för ”rockens rötter”, 60-talsbanden hyllade sina föregångare och gamla idoler. I den andan arrangerades 1971 i New York *Rock & Roll Spectacular*, en stor retrospektiv gala. Veteraner som Chuck Berry och Bo Diddley intog arenan Madison Square Garden. Även Rick Nelson klev upp.

Många i publiken var där mest för att få jubla åt sina gamla favoriter. Rick drog också några av sina hits. Men när han övergick till nyare material som mottagits väl på andra håll kom buropen. Rick tog mycket illa vid sig, avbröt och lämnade scenen.

Känd men inte igenkänd

Kort därpå skrev han *Garden Party*, en stilla protest om det bittra i att ses som så fast i sitt förflutna att inget nytt godkänns. *Alla kände till mig men ingen kände igen mig, jag var inte som förr*, noterade han. Lärdomen var att eftersom det inte går att göra alla till lags måste man satsa på det man själv tror på:

*But it's all right now, I learned my lesson well
You see, you can't please everyone
So you got to please yourself*

Kanske en god allmän devis men extra kritisk för scenartister, klämda mellan krav på både oföränderlighet och förnyelse. Då Jerry Williams tidiga rockkarriär började sacka testade han soul, utan större framgång. Lika oförstörd måste poeten Cornelis ha känt sig när upprymda kroggäster mest hojtat efter *Hönan Agda*. De båda fann uppenbarligen gemenskap i *Garden Partys* budskap.

Låten blev Rick Nelsons största hit på länge. Hans karriär fick en nystart men blev sorgligt kort. Nyårsaftonen 1985 omkom han, hans flickvän och hela hans band i en flygkrasch på väg till en spelning i Dallas. Rick blev 45 år. Hans sorgsna och trotsiga betraktelse över motvilja mot artistiskt nyskapande lever dock kvar.

/Rolf Janelm

Bär Sällskapets tröja!

Köp Sällskapets populära T-tröja med Joakim Erikssons fina färgporträtt av Cornelis!

Bilden är tryckt i giftfria färger på en högkvalitativ Fairtrade T-shirt. Tröjan kostar **395 kr** inklusive porto/frakt inom Sverige och finns i storlekarna M, L, XL och XXL.

Sätt in beloppet på vårt **bankgiro 5779-6377** och skriv i meddelandefältet ”Tröja” plus önskad storlek och ditt namn och din adress.

Lika bra går att sända samma belopp via **Swish** till nr **123 554 41 68**. Skriv som meddelande ”Tröja” plus önskad storlek och din adress (namn och telefonnummer kommer med automatiskt).

Så snart betalningen är framme skickar vi tröjan till dig. Du kan också mejla din beställning till **sallskapet@cornelis.se**

395 kr
inkl frakt

Hurusom Cornelis oväntat

kan dyka upp i ett väntrum

I Hallunda Centrum i södra Stockholm finns numera tre vårdcentraler, i och med mitt senaste besök har jag provat dem alla. Oftast har jag beledsagat min ryskfödda fru till olika vårdinrättningar, mest för att hon vill att jag ska lyssna för att sedan i lugn och ro tala om för henne vad doktorn sa, nervositet gör det svårt för henne att helt ta in det som sägs så det behövs en uppdatering efteråt i hemmets lugna vrå.

Feber och inombordssmärta fick oss att söka någon läkare i centrum och då kom jag på att den nyaste vårdcentralen i reklam sagt att man talade många främmande språk, bland annat ryska.

Därför kom jag att sitta i väntrummet där när den manlige receptionisten plötsligt säger till en annan besökare:

– Du vet att när jag lyssnar på musik då blir det oftast Kornelius.

Kornelius? Det där måste nog grävas lite i.

Rakt in i hjärtat

Så när jag blev ensam med receptionisten undrade jag om det möjligen var Cornelis Vreeswijk som menades och hurusom detta?

– Jo, du vet Kornelius är en vissångare som jag hörde när jag kom till Sverige och sen har jag nästan bara lyssnat på honom.

– Så där hårdrock och annat skit klarar jag inte av, det är bara skrammel och oljud. Ballader och visor tycker jag om och Cornelis sjunger så man ryser och hans melodier och texter går rakt in i hjärtat.

Detta utspelade sig en tisdag i september och jag kunde berätta att dels heter mannen i fråga Cornelis och dels känner jag ganska väl till hans produktion. Och två dagar tidigare hade vi firat honom vid den traditionsenliga Cornelisdagen på Mosebacke.

Vikten av språket

Receptionisten Gabriel kom från Turkiet till Sverige via Tyskland 1989 och talar

utmärkt svenska. När en vän till honom kom in visade det sig att även han var från Turkiet där han lämnat en karriär som klassisk folkmusiksångare. I Sverige har han medverkat två gånger i TV och en av hans sånger har översatts till svenska.

Vi talade en del om vikten av att tala språket i det land där man bestämt sig för att leva, och åtminstone Gabriel, som kände till Kornelius så väl, insåg snabbt att den där holländaren faktiskt talade en svenska som i många fall är bättre än den en del svenskar talar.

För att bekräfta den vänskap som uppstått i väntrummet återvände jag med en dublett av skivan Cornelis sjunger Taube samt ett exemplar av Cornelisbladet från 2015, där Jack presenteras.

Stor värld – eller liten?

Det visade sig sedan att läkaren som tog hand om min fru är bror till receptionisten, utbildad i min frus gamla hemstad St. Petersburg och med lärospån från det universitetssjukhus där hon fick sina leder omsedda i sitt arbete som balettdansös.

Den andre besökaren/sångaren berättade att av svenska visor älskade han mest en barnvisa som också var den som min fru varje dag sjöng med barnen på det dagis i Fittja där hon arbetade fram till pensioneringen.

I en annan barnvisa, "Lasse, Lasse liten", fortsätter texten "världen är så stor så stor". Jag vet inte om det är en så stor sanning.

Möjligen är världen samtidigt väldigt liten?

Jag vet heller inte om Gabriel kommer att kunna lyssna på Cornelis Taube-LP, hans skivsamling "kanske finns nere i källaren". Men han uppskattade min gest och satte stort värde på Cornelisbladet. Vid mitt nästa besök tog jag med en CD med Cornelis till honom.

– Aha, det där kan jag spela i min bil, där har jag en sån där CD-apparat.

Kan vi få in några turkar i medlemsskaran så kanske vi också har en turkisk sång nästa Cornelisdag ...

Text och bild: Lasse Jansson

Sällskapetets två affischer

1. Svartvit affisch, målad av Emil Grönholm, baserad på Thomas Ljungqvists fotografi av Cornelis.

2. Färgsprakande affisch med Cornelis, målad av konstnären är Joakim Eriksson.

Affischerna kostar **310 kr** inklusive porto/frakt inom Sverige. Sätt in beloppet på vårt **bankgiro 5779-6377** och skriv i meddelandefältet "Affisch SVARTVIT" alt. "Affisch FÄRG", plus ditt namn och din adress.

Lika bra går att sända samma belopp via **Swish** till nr **123 554 41 68**. Skriv då som meddelande "Affisch SVARTVIT" alt. "Affisch FÄRG", plus din adress (namn och telefonnummer kommer med automatiskt).

Så snart vi ser att betalningen är framme skickar vi affischen till dig.

Du kan också mejla din beställning till **sallskapet@cornelis.se**

Om Cornelisbladet, redaktionen och främst Lasse Jansson

Bästa medlemmar och läsare av Cornelisbladet, nu kommer en tråkig nyhet. Detta blir det sista numret av Cornelisbladet. I alla fall fram till den dag en ny redaktion kan ta över. Nuvarande redaktion avgår av olika personliga skäl.

Jag har hängt med i sällskapet sedan 2013 och ganska omedelbart blev jag även en del av kommunikationsgruppen som också var redaktion för bladet. Ett flertal personer har verkat där sedan dess men jag, Rolf Janelm och Lasse Jansson får man nog säga har varit som en ryggrad i detta arbete.

Rolf Janelm har bland annat varit den som sett till att bladet fått högsta nivå språkmässigt och han har även bidragit med fina artiklar och bilder genom åren. Han är den av oss som faktiskt träffat Cornelis och även varit hemma hos honom när han bodde i Solna. Det har gått att läsa om i bladet. Det är mycket tryggt och trivsamt att jobba med Rolf!

Vips, ännu en Lasse-text!

Lasse Jansson är den som ojämförligt bidragit mest till bladet. Vår fotograf som också är en talang på att göra reportage. Alla gillar att snacka med Lasse och då, vips, blir det en text och en massa bilder. Enligt mitt förmenande är det alltid lika trivsamt att läsa!

Jag blev ombedd att skriva lite om Lasse så vi sågs här hos mig och snackade.

Lasse kommer från Hedemora och det går inte att missta sig på dialekten. Intresset för visan och musicerandet har alltid varit centralt. Under mitten av 1980-talet jobbade Lasse på Leica Service men de gick i konken 1988. Under den tiden var han mycket på Mosebacke och kände förstås Git Magnusson. Lasse har hållit i Viscafé Storken där under många år.

Allra första Cornelisdagen

En dag var Git bekymrad. Hon och Sid Jansson skulle göra en Cornelisdag men Sid hade fått ett jättereklambjobb som han var tvungen att ta. Lasse tyckte att han var ju ändå arbetslös så han kunde lika gärna hoppa in.

De gjorde en lista med vilka artister de ville ha med och delade snabbt upp arbetet. Git ringde killarna och Lasse tjejerna. Men de kände att de behövde hjälp med själva produktionen, och till slut fick de med sig Silas Bäckström. Därmed ägde den första Cornelisdagen rum den 4 september 1988!

På den tiden hade man en diskussion om ifall artisterna skulle betala inträde eller inte. Det skiljer sig något från hur det varit de senaste åren, kan man lugnt säga. Det affischerades på stan och blev lite gratisannonser. Och! Det blev fullt med folk!

Welamson tog täten

Lasse berättade att Cornelissällskapet initierades av prästen Jörgen Welamson redan dagen efter Cornelis bortgång. I tidningen Poste Restante Nr 2, 1988, kan man läsa:

”Ett Vreeswijksällskap har bildats i Stockholm med Jörgen Welamson som ordförande. Sällskapet har som uppgift att sprida kännedom om människan Cornelis Vreeswijk och hans musik och poesi.”

Lasse, Agneta Brunius, Git Magnusson och Silas var några av dem som gick med och inför årsmötet erbjöd sig Silas att stå för lokal. Jörgen, som startat det hela, blev något överraskad när Silas valdes till ord-

förande. Hur som helst, Git blev kassör och Lasse sekreterare. Lasse har således varit med sedan start.

Ola, Monica, Sven-Bertil ...

Jag frågade Lasse vem det varit roligast att intervju för bladet? Han nämner Ola Magnell och Monica Zetterlund. Ola ville knappt spela på Cornelisdagen för att han inte fick stipendiet. Lasse tjatade på honom att fortsätta söka det. Till slut fick han det! Då bjöd Ola på middag och de blev väldigt goda vänner. Så kommer Lasse på Sven-Bertil Taube ...

– När jag ringde Sven-Bertil sa jag ”Hej, det är Lasse Jansson från Cornelis-sällskapet och jag undrar om jag kan få ställa några fr ...”

”Nej, vi ska ses!”, hördes det från andra änden. Sven-Bertilson Jesper var källarmästare på Nalen så där sågs de, åt ”Everts” bouillabaisse och pratade i två och en halv timme. ”En fantastisk människa ...”

Hopp om återkomst

Bladet, säger Lasse, var just bara ett blad från början. Med tiden utvecklade det sig. Ibland försvann det men så kom det också tillbaka.

Vi får hoppas att det blir så även denna gång. Sällskapet har starkare livskraft än en del tycks tro, har jag märkt, så det tror jag nog kommer att ske!

Javisst ja, vem som är ”en fantastisk människa”? Ja du, Lars Erik Jansson, jag vet vem jag tycker det passar in på!

/Martin Tode

Försäljning av böcker och skivor

Ett fullsatt Kristinehov i sensommarsol

Djupa samtal och gemenskap

Fredrik Höglund
mästerlig Fröding-
tolkareVår egen hustrubadur Martin Tode
avslutade den minnesvärda kvällenOve Jansson kompade mästerligt
på sin gitarrHans Rutberg beundrar sin hustru Kristina,
som läser en dikt av FerlinBjörn Sandborg med egna
och andras tonsättningar

Fröding, Ferlin och Cornelis från soldränkta trubadurer

Kantarellsmörgåsarna var goda om än något svårhanterade. En bänkgranne tog fram en liten fällkniv för att klara matchen med det hembakta brödet, när vår egen "hustrubadur" Martin Tode i augusti avslutade en av sommarens trubadurafnarn på Kristinehous Malmgård på Söder i Stockholm.

Martin lät oss höra alldeles speciella tonsättningar av verk ur den ferlinska diktskatten. Martin har gjort tonsättningar och även hans pappa Göran Tode har tonsatt skalden på 50-talet, och sedan dess har Görans melodier vilat i en byrålåda – tills sonen nu alltså lät även pappas toner nå en större publik än familjen i det västgötska hemmet.

Annorlunda tolkningar av Ferlin, bearbetade av Martin till helt nya upplevelser och med hans mjukt följsamma gitarrkonst. Han bjöd även på några Cornelis-alster med samma todeiska ackordslingor.

Innan Martin intog scenen hade vi fått en rejäl dos svensk vislitteratur då Frödingsällskapets ordförande Fredrik Höglund utan fuskklapp läste några av Gustaf Frödings längre skapelser. Lyssningsvärt på hög nivå. Även förre Fröding-ordföranden Björn Sandborg presenterade Fröding i egna toner. Gitarrspel med omsorg och kunnande, säkerhet i text och sångkonst.

Sång blev det inte när Ferlinsällskapets ordförande Hans Rutberg presenterade sitt sällskap, men hans hustru Kristina läste Ferlins *Av trummor och tamburiner* ur diktsamlingen *Goggles* förunderligt ljudligt.

En tredje gitarrspelande sångare, Ove Jansson, berättade historier om såväl Ferlin

som Cornelis, sanna enligt honom själv, och hans mjuka stämma rörde känsliga själar till tårar när han berättade om en konsert som slutade med Lasse Berghagens sång Eken. Ove visade hur håret reste sig på armarna när han citerade några av Lasses rader:

*Det känns så konstigt att tänka
att mitt liv en dag ska ta slut
att den stund jag vandrar på jorden
är en blink, högst en kort minut ...*

Jag vet att flera med mig kände så där vi satt i den vackra malmgårdsmiljön. Kvällen var fantastisk med sol och klarblå himmel, och när svalkan kom värmdes de fina artisterna gott.

Oves ord och gitarrspel gjorde att jag kände att jag måste tacka honom speciellt för detta. I telefon tackade han i sin tur publiken för visad entusiasm och hoppades att få återkomma. Båda sade vi oss hoppas på visans fortbestånd; det kan ibland kännas motigt när man ser hur hög medelåldern är i vissa sällskap.

Även Kristina Rutberg sade efteråt sig vara glad över att ha fått framträda på ett så vackert ställe som Kristinehov och hoppades på fler poesi- och trubadurafnarn där.

Tack till alla artister och till publiken, och

Goda kantarellsmörgåsar fanns att inhandla

Hans Rutberg,
Ferlinsällskapets
ordförandeVår ordförande
Anneli Schöldström
hälsar välkomna

Rosor till artisterna

ett speciellt tack till vår ordförande Anneli som hade ställt samman kvällens program och tagit initiativet till hela idén om somriga dikt- och musikkvällar på sköna Malmgården.

Text och foto: Lasse Jansson